

VIII. 2. udvalg.

lingssystem ville sikkert vise sig nyttigt til at fastslå behovene i en nødsituation. Selv om det endelige mål måtte være, at udviklingslandene kunne klare sig selv, ville der dog fortsat lang tid fremover være brug for fødevarshjælp bl. a. som følge af udviklingslandenes store befolkningstilvækst. En bedre koordination mellem fødevarshjælp og anden form for bistand ville være påkrævet.

Også *udviklingslandene* understregede betydningen af, at fødevarshjælpen indgik i en helhedsplan, som bl. a. skulle omfatte alle sider af en verdensomfattende fødevarspolitik. Indien og Kenya kom i denne forbindelse også ind på befolkningsproblemet. Fødevarshjælpen burde suppleres med bistand til konstruktion af oplagringsmuligheder, landvinding og kunstgødningsproduktion. En del af fødevarshjælpen burde købes hos udviklingslande med overskudsproduktion. Et af disse lande advarede mod at lade fødevarshjælpen gribe forstyrrende ind i de almindelige handelsforbindelser.

II. Resolutionen.

Under drøftelserne fremlagde New Zealand en resolutionstekst, som havde Argentina, Australien, Grækenland, Irland, Jamaica, Nederlandene, Philippinerne og Thailand som medforslagsstillere. Senere sluttede Danmark og Uruguay sig til denne kreds.

I den ordlyd, i hvilken resolutionen blev vedtaget i 2. udvalg, bekræfter den i *første* operative paragraf, at den endelige løsning på fødevarproblemet ligger i en forøgelse af udviklingslandenes egen fødevarproduktion. I den *anden* paragraf betegnes fødevarshjælpen som en midlertidig form for bistand, indtil udviklingslandene selv er i stand til at løse deres fødevarproblem, og opremses herefter en række forholdsregler, der bør træffes med henblik på at gøre bistanden mere hensigtsmæssig og effektiv; således understreges i paragraf 2 (d) betydningen af at opretholde råvarepriserne på et stabilt og rentabelt niveau. I paragraf *tre* og *fem* understreges Verdensfødevarprogrammets centrale placering i den multilaterale fødevarbistand, ligesom medlemslandene opfordres til at bidrage, således at Verdensfødevarprogrammets mål for frivillige bidrag kunne opnås. I paragraf *fem*

opfordres FAOs generaldirektør til at foretage vurderinger af fødevarunderskuddet og behovet for hjælp samt sikre, at de nødvendige fødevarer er til stede. Paragraf *seks* indeholder en række henstillinger til Verdensfødevarprogrammets interguvernmentale komité; i afsnit (b) anmodes den om at fremkomme med anbefalinger i forbindelse med forberedelsen af FN's 2. udviklingstiår vedrørende de prioriteter og mål, som bør være vejledende for medlemslandenes og de internationale organisationers aktiviteter med henblik på løsning af verdensfødevarproblemet (på sponserernes foranledning ændredes dette afsnit under behandlingen i plenum, jfr. nedenfor); endvidere opfordres den interguvernmentale komité til at forbedre sit eget fødevarprogram samt fortsætte overvejelserne om eventuelt at medtage andre former for naturalydelse end fødevarer. I paragraf *ni* anmodes generalsekretæren og FAOs generaldirektør om at holde udviklingen i udviklingslandenes fødevarproblem og de fremskridt, der er gjort, under observation inden for rammerne af FN's udviklingstiår.

I den oprindelige udformning af paragraf 2 betegnedes fødevarbistanden som en midlertidig hjælp indtil udviklingslandene havde opnået selvforsyning. Den nuværende formulering blev foreslået af Storbritannien og vedtoges med 55 stemmer for, 1 imod (Liberia), medens 11 afstod (østlande samt enkelte afrikanske stater).

I paragraf 2 (d) tilføjedes på fransk foranledning ordene „på et rentabelt niveau“; forslaget blev vedtaget med 33 stemmer for, ingen imod, medens 38 afstod (sponserne samt øvrige vestlige lande og de kommunistiske lande).

Den citerede formulering af paragraf 6 (b) blev ligeledes foreslået af Frankrig og betød i forhold til den oprindelige tekst udeladelse af en særlig henvisning til fødevarshjælp og indføjelse af de mere generelle udtryk „prioriteter og mål“; forslaget blev vedtaget med 19 stemmer for (Frankrig samt bl. a. Pakistan og Indien), 16 imod (sponserne, Storbritannien og USA), medens 29 afstod.

Paragraf 9 fandtes ikke i det af sponserne fremlagte resolutionsudkast, men indføjedes på foranledning af en række udviklingslande, bl. a. Pakistan og Indien, som